

DOSSIER METSELAER

*aangetast
&
genadeklap*

LOES

DEN HOLLANDER

DE CRIME COMPAGNIE

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

LOES DEN HOLLANDER

Dossier Metselaer

Aangetast
Genadeklap

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2012 Loes den Hollander

Omslagontwerp xxx

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Copyright foto omslag: Arcangel images/ Wendy Dozier

ISBN 978 94 6109 273 1

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Aangetast

Die zint op wraak houdt zijn eigen wonden open.

Francis Bacon

***

Als iemand je kind vermoordt is niets meer belangrijk, behalve hoe en wanneer je het de dader betaald gaat zetten. Wat er verder in de wereld nog misgaat, welke gruweldaden er nog gepleegd worden, welke crisis zich nog aandient, welke rampen zich nog voordoen, het interesseert je nauwelijks zolang je niet hebt afgerekend.

Al duurt het jaren, het blijft een hoofddoel, een reden om nog te willen bestaan. De schoft die het liefste wat je had van je afpakte, is voor jou.

Hij gaat eraan.

1:

De oorzaak

MATTHIAS

Hij denkt: wie stuurt mij nu een kaart, ik ben helemaal niet jarig. Hij denkt ook: hoe lang ligt dit al op de mat en wie heeft het bezorgd?

Er zit geen postzegel en ook geen poststempel op de envelop. Typisch een verjaardagskaart voor een kind, met die afbeelding van het getal tien in glitters en het woord 'Gefeliciteerd!' in dik opgelegde rode letters. Maar er woont hier geen kind.

Matthias vouwt de kaart voorzichtig open.

De tekst raakt hem als een klap recht in zijn gezicht. Hij staat opeens niet meer stevig op zijn benen.

Hij telt de woorden. Hij telt altijd als hij in paniek dreigt te raken. Vaak tot vijftig, soms tot honderd. Zijn ogen proberen het getal dat in de zin wordt genoemd te vermijden. Sinds de dag waar dit bericht aan refereert, is het getal een vijand.

Tellen helpt niet, zijn ogen sluiten voor de inhoud heeft geen zin en het zal ook niet lukken om het bericht uit zijn geheugen te wissen.

Hij dwingt zichzelf opnieuw te lezen wat aan de binnenkant van de kaart staat.

Het is 4 november, proficiat met je tienjarig jubileum van de dans ontspringen. Je bent zeker trots op jezelf?

Dit kan niet waar zijn, hier moet sprake zijn van een misverstand. Zoiets zou hij kunnen dromen.

Maar hij droomt niet. Hij is wakker, hij staat in de gang en er is iets gaande waar hij het acuut benauwd van krijgt.

Iemand raakt hem aan, hij hapt naar lucht.

‘Positief!’ De stem van Frederique juicht. Ze slaat haar armen om zijn hals. ‘We zijn zwanger!’ Ze kust hem.

Het lukt hem om enthousiast te reageren. Gelukkig stelt zijn vrouw geen vragen waar hij door in verlegenheid gebracht zou kunnen worden. Ze blijft hem kussen.

Het lukt hem de kaart onopvallend in de binnenzak van zijn colbert te laten glijden. Vandaag is het feest, heeft Frederique beslist. Ze gaan haar ouders bellen en het nieuws bekendmaken. Haar ouders mogen het al weten, en haar beste vriendin natuurlijk ook, maar verder vertellen ze het nog aan niemand. Het is nog een familiegeheim en dat moet het even blijven. Matthias zou nu tegen haar kunnen zeggen dat geen enkel geheim gegarandeerd geheim blijft, maar het lijkt hem beter een dergelijke tekst achterwege te laten. Hij wil Frederiques enorme blijdschap niet verpesten. Ze mag niets te weten komen van die kaart en vooral niets over de waarheid van de boodschap die erop vermeld staat.

Niets. Nooit.

Ze krijgen een kind.

Als het maar niet op de vierde geboren wordt.

GIDEON

Hij gaat het er vandaag niet over hebben en mocht Rifka erover beginnen, dan zegt hij gewoon dat hij geen behoefte heeft aan dit onderwerp van gesprek. Ze moet het maar met haar moeder bespreken of met hun dochter. Tamara weet er alles van, ze was destijds oud genoeg om te beseffen wat er gebeurde, ook al heeft ze nooit met hen over die dag willen praten. De therapeut met wie hij en Rifka bijna een jaar gesprekken voerden, adviseerde hulp op maat voor het kind in de vorm van een psychiater die gespecialiseerd was in het begeleiden van getraumatiseerde kinderen. Tamara bezocht daarna ook bijna een jaar haar eigen therapeut, maar ze sprak desondanks niet met haar ouders over de vierde november die hun leven op zwart zette. Ze wilde de naam van haar zusje geruime tijd niet meer uitspreken en ze zette de foto waar ze samen op stonden in een hoek van de vensterbank in haar slaapkamer, achter het gordijn. Rifka zei dat ze aan de manier waarop Tamara met het verlies omging kon merken dat ze niet hun eigen kind was. Dat vond Gideon een verschrikkelijke opmerking.

Tien jaar, en soms lijkt het gisteren. Er was voor die dag veel bewolking, kans op regen en een zwakke zuidwestenwind voorspeld en Lieve vroeg 's morgens of hij haar naar school wilde brengen en later naar ballet. Ze was een beetje griepiger en zag ertegen op om na ballet ook nog dat hele eind naar huis te moeten fietsen. Ze kon terug wel meerijden met de moeder van haar beste vriendin.

Gideon vond dat ze zeurde, Rifka was van mening dat hij best voor een keertje toegeeflijk mocht zijn en Tamara zei dat haar zus zich aanstelde.

Het was geen gezellig ontbijt en hij wilde zo snel mogelijk weg, pakte zijn tas, stak zijn hand op en liep naar de deur. Op andere dagen kuste hij de drie vrouwen die belangrijk voor hem waren altijd als hij wegging, maar die morgen deed hij dat niet.

Tien jaar spijt, tien jaar wroeging.

Tien jaar koude oorlog en geen uitzicht op verbetering.

Rifka's ogen verraden een recente huilbui. Hij duikt in de koelkast en vraagt of er nog jus d'orange is.

'Nee,' zegt ze. 'Als je jus wilt, zul je zelf moeten persen.'

Er floepen twee geroosterde boterhammen uit het broodrooster.

'Wil jij ze?' vraagt Rifka. Ze wacht het antwoord niet af en legt ze op zijn bord. 'Ik ben weg,' meldt ze.

'Waar ga je naartoe?' Gideon denkt snel na. Dinsdag is haar vrije dag en volgens hem heeft ze niets gezegd over een afspraak voor vandaag.

'Weg. Jij werkt waarschijnlijk gewoon?'

'Ja, ik werk vandaag. Niet gewoon, maar omdat het niet anders kan.' Nu opletten, anders gaan ze toch met elkaar in gesprek over deze datum.

'Tamara kookt vanavond.'

Gideon kijkt verrast op. 'Dat is fijn. Ik lust wel weer eens een goede pastaschotel.'

Rifka veegt snel iets van haar wang. 'Ze had het over een nieuw vleesrecept dat een paar uur moet sudderen, dus ik zou niet op pasta rekenen. Ik weet niet of ik thuis ben voor het eten.'

'We zien het wel.' Hij neemt een hap van het brood. Fout antwoord, hij weet het. Maar de goede antwoorden zijn weer eens spoorloos.

'Volgens mij is ze verliefd. Heb jij daar iets van gemerkt?'

Hij spoelt het brood weg met een grote slok thee. 'Verliefd? Geen idee.'

‘Heeft ze er niets over gezegd? Even snel na de koffiepauze, of zo?’

‘Je weet dat we op ons werk alleen collega’s zijn.’

Rifka pakt haar tas. ‘Doe voorzichtig, vandaag,’ zegt ze zacht.

‘Jij ook,’ antwoordt Gideon.

Deze shitdag kan niet snel genoeg voorbij zijn. Hoe komen de zes lesuren om waar hij voor staat ingeroosterd? Gelukkig heeft hij een aantal opdrachten bij zich, zodat zijn leerlingen aan het werk kunnen worden gezet. Als er dan ook maar weinig geklierd gaat worden, hij heeft geen zin in ordeproblemen.

Hoe zouden andere vaders van verongelukte dochters de dag dat het tien jaar geleden is doorkomen? Nemen die een vrije dag, lopen ze een marathon, bezatten ze zich? Neuken ze zich te barsten met de eerste de beste chick die ze tegenkomen?

Nu stoppen met denken en dat de rest van de dag volhouden.

Hij is laat, hij had toch iets eerder van huis moeten gaan. Gelukkig is er een vrije parkeerplaats vlak bij de ingang van de school. Er hollen twee meisjes voor hem uit, Gideon volgt ze zo snel mogelijk zonder zelf hard te lopen.

Hij moet voor zijn eerste lesuur naar de eerste verdieping en als hij halverwege de trap is hoort hij iemand iets roepen. ‘Metse-laer!’ Hij draait zich om en ziet de directeur staan. Gideon heeft niets met die man en hij is niet de enige. Iedereen vindt hem te formeel en te afstandelijk. Vooral zijn besluit dat hij niet getuoyeerd mag worden en het feit dat hij alle docenten alleen met hun achternaam aanspreekt en van de leerlingen eist dat ze hen meneer of mevrouw noemen, is bij niemand goed gevallen. Toch hebben ze unaniem voor deze man gekozen, nadat de vorige directeur nu bijna een jaar geleden plotseling overleed. Iedereen dacht dat hij een kundige en correcte man was die gewoon even zou moeten wennen aan de informele omgangsvormen in het

docententeam. Maar nu is iedereen er wel achter dat Clemens Harm Jan van Bohemen met afstand de oetlul van de eeuw is. Dat hebben Gideon en een paar collega's tijdens de meest recente vrijdagmiddagborrel vastgesteld.

'Meneer Van Bohemen?' Hij perst een glimlach op zijn gezicht.

'Kun je even meekomen naar mijn kamer?' Kille ogen, strak gezicht.

Gideon loopt langzaam naar beneden.

RIFKA

Ze rijdt de route ieder jaar op 4 november niet meer dan drie keer, maar vandaag gaat ze zichzelf geen limiet stellen.

Het is volgens het KNMI te warm voor de tijd van het jaar. Vanmorgen zal er nog kans op regen zijn, maar het lijkt erop dat die storing al voorbij is.

Lieve had een enorme hekel aan regen. ‘Het lijkt wel of ik griep krijg,’ zei ze toen ze beneden kwam. ‘Ik heb het toch zó koud. Moet je mijn handen eens voelen. Het blijft vandaag toch wel droog, hè?’

Rifka wreef de vingers van haar dochter warm en zei dat ze misschien beter een warmere broek kon aantrekken. Ze vroeg ook of het niet verstandiger zou zijn om na school direct naar huis te komen en ballet een week over te slaan. Maar daar wilde Lieve niets van weten. Ballet was heilig, het kind moest halfdood zijn om een keer niet te gaan.

Gideon had geen zin om zijn dochter met de auto naar school en later naar de balletschool te brengen. Hij vond dat ze zeurde.

Hij had moeten doen wat Lieve hem vroeg.

Ieder jaar rijdt Rifka deze route, altijd in dezelfde volgorde. Eerst naar de middelbare school waar de vader van haar kinderen toen al les gaf en ook zijn eigen dochter in de klas had. Lieve klaagde vaak dat hij tegen haar strenger was dan tegen de andere leerlingen en dat ze dat niet eerlijk vond. Soms zei ze dat ze liever naar een andere school wilde.

Er is niets veranderd, het is nog hetzelfde gebouw, hetzelfde toegangshek, dezelfde voordeur. De grote eik links van de school is weer kaal. Achter alle ramen brandt licht.

Alles is hetzelfde en toch is alles anders. Sinds september is hun

jongste dochter ook docent op deze school. Toen het gebeurde stond ze op het punt om hier leerling te worden. Zij klaagde er niet over dat haar vader strenger was tegen haar dan tegen de andere leerlingen. Zij fietste altijd naar school en vroeg nooit of iemand haar met de auto kwam ophalen, al kwam de regen met bakken uit de lucht, al vroom het dat het kraakte. Na het ongeluk dat hun leven veranderde, repte niemand in het gezin nog over 'zeuren' of 'aanstellen'.

Rifka rijdt door naar de balletschool. Hier brandt nergens licht, nog niet. Ze sluit haar ogen en haalt diep adem. Lieve begon altijd al te dansen zodra ze dit gebouw in het vizier kreeg.

Deze gedachten doen te veel pijn, zo komt ze de dag niet door.

Zou iemand haar kunnen vertellen hoe je een dag als deze doorkomt?

Toch maar weer verder rijden en beginnen aan het deel waar ze ieder jaar beroerd van wordt. Ze weet zeker dat iedereen die ze kent haar zou afraden dit deel te rijden, iedereen zou haar zelfs aanraden hiermee te stoppen en daarom vertelt ze het aan niemand. Dit is haar eigen besluit, deze kwelling zal ze volhouden zolang ze kan. Zij kan hier rijden, zij leeft. En haar liefste kind is dood. Platgereden door een joyrider die daarvoor de auto van Gideon pikte. Toeval, was de conclusie die de politie trok, nadat ze 'de zaak' maandenlang hadden onderzocht.

Rifka gelooft niet in toeval.

GIDEON

Van Bohemen maakt een uitnodigend gebaar naar de stoel die voor zijn bureau staat.

Gideon zou liever willen blijven staan, maar gaat toch zitten.

Van Bohemen schraapt zijn keel. ‘Tja, Metselaer, hoe zal ik het zeggen? Laat ik maar gewoon vertellen wat er gebeurd is. Je dochter ging vanmorgen even naar het lokaal waar je het eerste uur les moest geven. Ze wilde iets voor je achterlaten, omdat het vandaag een speciale dag is voor jullie gezin, heeft ze me verteld.’ Hij wacht even.

Ik ga hem niet vertellen wat voor dag het is, denkt Gideon.

‘Ze zag toen dat iemand iets op het bord had geschreven,’ gaat Van Bohemen verder. ‘Daar is ze nogal van geschrokken. Ze liep het lokaal uit en ik was net op de gang, ze liep me als het ware recht in de armen.’

Gideon kan niet verhinderen dat hem nu een beeld voor ogen komt waar hij onpasselijk van wordt.

‘Ik heb het lokaal direct afgesloten en de conciërge geroepen om te voorkomen dat iemand er naar binnen zou gaan.’

Wat kan er in vredesnaam op dat bord hebben gestaan? Laat die etterbak het gewoon vertellen.

‘Kom maar even mee,’ zegt Van Bohemen.

Ze lopen zwijgend de trappen op. Halverwege moet Gideon even stoppen. Hij hijgt.

Hij hijgt anders nooit als hij naar boven loopt.

Nooit.

‘Waar is mijn dochter nu?’ vraagt hij.

‘Ze geeft les. Het is een sterke meid, Metselaer.’

Die vent moet ophouden met over Gideons dochter te praten

alsof hij haar persoonlijk kent. Ze is een personeelslid, meer niet.

De conciërge steekt zijn hand op.

‘Je kunt nu wel gaan,’ zegt Van Bohemen tegen hem.

Is de man nu echt opgelucht of lijkt dat maar zo?

Ze zijn binnen.

‘Waar zijn mijn leerlingen?’ wil Gideon weten.

‘Voor dit lesuur zitten ze op de tweede etage en collega Van Dinteren heeft je les overgenomen.’

‘Waarom overgenomen?’

‘Leek me beter,’ antwoordt Van Bohemen. Hij keert zich om, doet een stap opzij en wijst naar het bord.

De zin is in schuine blokletters geschreven.

GIDEON METSELAER IS NIET VIES VAN SEKS MET JONGE
JONGENS.

Gideon zou zich ergens aan willen vastgrijpen. Hij hoort de directeur ademen, maar beseft op hetzelfde moment dat het om zijn eigen ademhaling gaat.

Hij zou de tekst op het bord direct willen wissen, wil er niet naar kijken en kan er toch zijn ogen niet van afhouden. Hij voelt dat de directeur naar hem kijkt.

‘Heb je enig idee wie dit kan hebben opgeschreven?’ wil Van Bohemen weten.

MATTHIAS

Zijn schoonvader slaat hem op de schouder. ‘Zo, dat heb je goed gedaan, jongen. Je bent geslaagd!’

Matthias probeert te glimlachen.

‘Nou word je toch niet verlegen? Je weet hoe ik het bedoel! Hart op de tong, hè? Maar we zijn blij, kerel, echt heel blij. Je schoonmoeder koopt waarschijnlijk binnenkort een hele babywinkel leeg. Die zat te stuiteren op haar stoel toen ze het hoorde. We worden oma en opa, toch niet te geloven?’ Er komt weer een enorme dreun op de schouder van Matthias terecht. ‘Dit wordt een dag om nooit te vergeten. Geloof me, 4 november zal voor altijd een bijzondere betekenis hebben.’

‘Het is nog heel pril,’ probeert Matthias tegen te spreken.

‘Wat nou pril? In onze familie doen we niet aan miskramen of dat soort ongein. Zoiets is nog nooit gebeurd en dat gaat ook niet gebeuren. Frederique is een stoere en sterke meid, die poept dat jong over acht maanden gewoon even uit, net zoals haar moeder deed toen ze zelf geboren werd.’

Matthias wil dat de man nu ophoudt.

‘Laten we hopen dat het jullie wél lukt om meer dan één kind te krijgen,’ gaat die man verder. ‘Aan mij heeft het niet gelegen, ik heb heel erg mijn best gedaan. Nou ja, we zullen maar niet op de zaken vooruitlopen. Nu eerst koffie, en ik haal gebak.’

‘We willen liever niet dat andere mensen het ook al te weten komen,’ protesteert Matthias.

‘Ik zeg het ook niet tegen andere mensen, ben jij gek? Je mag van mij wel een beetje vrolijker worden, daar heb je een reden voor. Toch?’

De man heeft een briefje bij zich en overhandigt dat aan Matthias. ‘Ze spaart voor een nieuw servies en ze vraagt dus onderdelen voor haar verjaardag. Als ik goed ben ingelicht, verkoop je dit.’

‘Dat klopt. Welke delen wilt u geven?’

‘Ik dacht aan een groot bord, een ontbijtbordje en eventueel een kop-en-schotel. Het ligt eraan wat dat kost. Je hoeft geen “u” te zeggen.’

Wat lijkt die man toch op zijn vader.

Matthias noemt de prijzen.

‘Dan wordt het dus een groot bord, een ontbijtbordje en een kop-en-schotel. Ik ben blij dat ze maar één keer per jaar jarig is,’ verzucht de man. ‘Maar ja, ze zal er heel blij mee zijn en daar gaat het om, vind je ook niet? Het is belangrijk om mensen blij te maken, daar word je zelf ook vrolijk van. Zo werkt het in ieder geval bij mij.’

Matthias pakt het cadeau feestelijk in.

‘Ze vindt het verschrikkelijk dat ze je nooit meer ziet,’ zegt de man.

Matthias houdt zijn blik gericht op de strik die hij net heeft gemaakt.

De man laat zich duidelijk niet zomaar uit het veld slaan. ‘We vieren het bescheiden, alleen met ons tweeën. Je kent dat wel, gezellig ergens eten met een lekker glaasje wijn erbij. Of een flesje, het zal wel een flesje worden. Maar mocht je zin hebben om even langs te komen... we zijn die dag tot een uur of vijf gewoon thuis. Dank je wel voor het inpakken.’

‘Die had een hoop te vertellen,’ grinnikt zijn schoonvader, nadat de man is vertrokken. ‘Kende je hem?’

Matthias bergt de rol met het cadeaulint op. ‘Het was de man van mijn moeder.’

Tien jaar geleden spaarde ze ook voor een nieuw servies, eigenlijk spaart ze altijd voor een nieuw servies. Zijn vader zei vroeger

wel eens dat ze een serviestic had, maar dat het een ongevaarlijke afwijking was. Tien jaar geleden spaarde ze nog servies van de Hema of van V&D. Zijn moeder heeft blijkbaar last van smaakontwikkeling.

‘De man van je moeder?’ Zijn schoonvader legt een hand op de arm van Matthias. ‘Toch jammer, jongen, dat je haar niet meer ziet.’

‘Valt wel mee, Henk,’ zegt Matthias.

‘Gelukkig heb je nu een schoonmoeder en een schoonvader. Dat maakt toch wel wat goed?’

Matthias knikt. Hij zal maar niet zeggen dat alleen zijn schoonvader iets goedmaakt.

De kaart zit goed weggestopt en toch controleert hij ieder half uur of hij niet per ongeluk uit zijn zak is gevallen. Elke keer als er iemand binnenkomt, kijkt hij snel wie het is en hoe men zich gedraagt. Hij heeft het gevoel dat hij iedereen in de gaten moet houden. Dit gaat hij niet lang volhouden.

Zodra er een geschikte gelegenheid is, wil Matthias dat satansgebroed vernietigen. Degene die misschien iets vermoedt zal vanzelf zijn mond houden als hij niet reageert. Want als hij gaat praten...

Hij zou zich nu niet zo eenzaam willen voelen.

RIFKA

Op deze plek werd ze gevonden. Rifka heeft haar auto een eindje verderop geparkeerd en staat stil bij het gedenksteentje.

Gideon wilde niet dat ze de plek zouden markeren, omdat ze er dan geen van allen nog langs zouden kunnen rijden zonder in ademnood te komen. Dat was zijn letterlijke tekst toen ze het voorstelde.

Tamara begon steeds te huilen als Rifka het wilde bespreken. Ze wist het niet, bleef ze herhalen. Ze wist niet of het een goed idee was. Ze vond het eng, omdat het zo dichtbij was. Gideon werd dan kwaad en verweet haar dat ze hun dochter overstuur maakte. En zij wilde op zulke momenten alleen heel hard roepen dat Tamara niet hun dochter was.

Ze heeft die gedachte pas toegelaten na de dood van Lieve. Vóór die tijd was Tamara gewoon een lid van het gezin. Ook al was ze eigenlijk de dochter van de zus van haar man, ze hoorde bij hen en daar was geen discussie over mogelijk. Rifka heeft haar geboren zien worden, ze heeft samen met haar schoonzus een naam voor het meisje bedacht. Dat deed ze wel op aandringen van Gideon, maar het kostte haar weinig moeite. Ze ging ook akkoord met zijn wens om Sara de laatste weken van haar leven bij hen in huis te laten blijven en daar te sterven. Ze sprak hem niet tegen toen hij zei dat Sara het enige familielid was dat hij nog had en dat ze haar niet in de steek mochten laten. Ze zei niet dat Lieve en zij ook zijn familie waren.

Sara wist niet wie de vader van haar dochter was, omdat het meisje tijdens een vakantie op een strandfeest was verwekt. Ze herinnerde zich vaag veel alcohol en heel veel mannen. Gideon vond het een vermakelijk verhaal, Rifka ontweek het onderwerp

zo veel mogelijk. Toen Sara zwanger bleek te zijn, wist ze direct zeker dat ze de baby wilde krijgen.

‘Wij helpen je,’ zei Gideon.

‘Op welke manier?’ vroeg Rifka later aan hem.

‘Als familie,’ was het antwoord.

En toen bleek Sara ziek te zijn, ernstig ziek. Uitgezaaide darmkanker, fatale prognose. Chemotherapie die alleen wat levensverlengend kon werken. Er kwam een hoog-laagbed in de voorkamer, er werd wijkverpleging geregeld. Sara besloot dat het kind door haar broer en schoonzus moest worden opgevoed.

Gideon hilde toen ze dat aan hen vertelde.

Het moest allemaal officieel worden vastgelegd en Gideon was van mening dat Rifka de documenten moest tekenen. Ze zei dat ze zou willen dat hij vaker zo doortastend was, maar daar wilde hij niet op ingaan. En Rifka tekende.

Tamara was elf maanden oud toen haar moeder stierf. Lieve was net drie, hun gezin was compleet. Gideon solliciteerde naar een docentenbaan met meer lesuren in een andere stad en werd aangenomen. In hun nieuwe woonomgeving wist niemand dat Tamara niet hun eigen kind was.

Ze voelt haar telefoon in haar broekzak trillen en haalt hem tevoorschijn. Haar moeder belt. Ze neemt op. ‘Ik sta op de plek,’ zegt ze. ‘Niet zeggen dat ik weg moet. Ik wil hier zijn.’

GIDEON

Het bord is schoongeveegd, het lokaal is weer toegankelijk.

Van Bohemen kijkt naar de grond. Waarom doet dat labbekakerige kereltje zo idioot?

‘Ik heb geen idee wie dit gedaan kan hebben,’ zegt Gideon. ‘En helemaal niet waarom. Ik vind het tamelijk onsmakelijk en beleedigend.’ Het lukt hem zijn stem overeind te houden.

‘Je dochter was erg overstuur.’

‘Dat kan ik me voorstellen. Maar ze kon in jouw armen terecht.’ Nu kijkt Van Bohemen hem aan.

‘Het lijkt mij logisch dat ik ook ga tutoyeren, in het kader van gelijkwaardige menselijke verhoudingen. Bezwaar?’

Hij kan dit beter niet doen, maar hij doet het toch. Deze Clemens Harm Jan van Bohemen is een uitstekend object om zich eens lekker op uit te leven. Laat hij maar proberen Gideon te verbieden hem te tutoyeren, laat hij het zeggen. Nu! Hij lust hem rauw.

‘Ik ga ervan uit dat je geschokt bent,’ zegt Van Bohemen.

‘Geschokt? Zeker. Ik begrijp niet wie zoiets doet en waarom, maar ik zal erover nadenken. Er zijn uiteraard leerlingen die mij niet helemaal jofel vinden, ik ben in hun ogen soms te streng, maar ik zal zelfs door dit ongenueanceerde voorval mijn werkwijze niet veranderen.’ Gideon wijst naar het schone bord. ‘Dit is tamelijk laf en we kunnen het beter negeren.’

Van Bohemen loopt naar de deur. ‘Wil je vandaag vrij zijn?’

‘Vrij zijn? Vandaag? Alles liever dan dat. Ik wil gewoon werken, dus ik stel voor dat ik de collega die nu voor mij invalt, weer ga aflossen.’

Van Bohemen draait zich om in de deuropening. ‘Uitstekend.’ Hij lijkt even te aarzelen.

‘Zeg het maar,’ spoort Gideon hem aan.

‘Niemand behalve je dochter en ik hebben gezien wat er op het bord stond. Uiteraard weet degene die het heeft gedaan het ook en het is mogelijk dat die persoon praatjes gaat rondstrooien.’

Gideon haalt zijn schouders op. ‘Dat wordt dus goed opletten wie iets zegt en waar het vandaan komt.’

‘Ik denk niet dat het zo simpel ligt, maar we moeten dus opletten. Ik wil iedere opmerking die ook maar in het minst met...’ Van Bohemen wijst naar het bord, ‘dit... te maken heeft, direct weten.’

‘Goed,’ zegt Gideon.

Aan wie ik ook iets vertel, niet aan dat over het paard getilde stuk onbenul, denkt hij als hij drie stappen achter Van Bohemen naar beneden loopt.